

DAVOS - DRUHÝ DÍL

UPLYNUL NEJMÉNĚ PŮLROK A NAŠI HRDINOVÉ TAK MĚLI SDOSTATEK ČASU, aby samopohybem dospěli až k 16. 3. 2014 a zde již ruka vypravěčova musí opět vzít příběhy jejich životů pevně do ruky, neboť jinak rozplizly by se v neurčitostech všednosti.

Jistě by nebylo od věci vyznačit tento okamžik předmluvou, která by měla předznamenat počátek našeho vyprávění již z toho důvodu, že nemálo prostoru v něm bude věnováno času, ačkoli otevřenou otázkou jest kolik času se vejde do prostoru. Čas je veličina kluzká a zrádná a navíc možná ani není zapotřebí, ale nemůžeme přece hned ze začátku odradit čtenáře pseudofilosofickými úvahami, neboť čtenář povětšinou neočekává od románu poučení, nýbrž pobavení, s čímž nelze než souhlasit a nelze tím pádem nepoukázat na jistý skrytý rozměr mnoha literárních děl, jímž je sublimované erotično a my bychom v tomto ohledu neradi zklamali čtenářovo očekávání a vskutku jej nezklameme, neboť jeden z našich hrdinů se v průběhu uplynulého roku hluboce zamiloval, což mne značně překvapilo, neboť právě u něho bych milostné vzplanutí neočekával. Budiž ovšem poznamenáno, že vašeň má nejenom různé projevy, ale také různé, mnohdy převelice neočekávané, objekty, mezi nimiž může stát rozevřené ženské přirození mnohdy až na posledním místě, pokud se tam vůbec kdy objeví, čímž není řečeno, že by možná nebyl objekt zamilovanosti doktora Madera ženského rodu, ale prozatím tápeme v nejistotě a teprve pokračování našeho románu nám možná prozradí celou pravdu o noci, na kterou náš hrdina pravděpodobně do smrti nezapomene.

Doktor Mader, který již konečně doputoval až ke krejčímu Lukáčkovi, k němuž ovšem také doputovat nemusel a možná vlastně také nedoputoval, se vracel hotelovou chodbou sanatoria Berghof do svého pokoje. Bylo by ovšem bláhovostí očekávat, že si po půl roce budu pamatovat, v kterém patře bydlel či, že si dokonce vzpomenu na číslo pokoje a již vůbec po mně nechtějte, abych vám vysvětloval, proč se náš hrdina zdržel v Davosu tak dlouho. Možná mu tak dlouho trvalo, než se vrátil z návštěvy u krejčího Lukáčka, který se v našem příběhu vyskytl patrně pouze z literárně kritických důvodů, které by mohly zajímat pouze literární kritiky, kteří ovšem již vyhynuli v minulém století, tedy ti, kteří by stáli za řeč, ačkoli se tu a tam ještě nějaký zapomenutý kritik může vyskytovat a tímto mu vyřizuji srdečné pozdravení a vracím se zpět k mírně přiopilému Dr. Maderovi vracejícímu se tedy s největší pravděpodobností od krejčího Lukáčka do svého pokoje č. 305, do něhož také pochopitelně vstoupil mírně přiopilý, neboť za těch pár minut přeci nemohl vystřízlivět. Rozsvítil v předsíni, přičemž narazil čelem do nástěnného zrcadla, které bychom mohli zneužít jako nástroje, jehož prostřednictvím bychom mohli zobrazit milého dr. Madera, ale ponecháme raději takové plytké triky jiným. V okamžiku, když se náš hrdina opět s nadávkami a sakrováním vzpřímil, zaslechl z pokoje hlas, který způsobil, že si sedl a začal si, vnitřně rozrušen na nejvyšší možnou míru, sundávat ponožku.

A teď co s tím? Z literárního hlediska, sedne-li si někdo na paraván a jme se

sundavat ponožku jen kvůli tomu, že někdo ve vedlejší místnosti promluvil, je nanejvýš podezřelé. Co tím chtěl, proboha, autor říci? A proč to dělal? Možná se jedná jen o jakousi hříčku, nepovedený vtíp, který skončí rozpaky autora a pokusem to zamluvit. Proč si proboha dr. Mader sundává ponožku, když mu někdo vizitýruje v pokoji? Uběhl půlrok, nevíme kým je teď hlavní hrdina. Jedná se o výše zmiňovanou lásku? Čeká na Madera ve vedlejším pokoji krásná pedikérka s pilníčky a masážními vodičkami? Trne právě teď Mader těžko skrývaným vzrušením lásky? I to je možné. Ale dr. Mader je člověk životem prohnitý. Láska je u něho vrozená, ale vzpomene-li si čtenář na Maderovo erotické běsnění nad přišedší neteří Lukáčkovou, je jeho láska i nepravděpodobná. Co takhle kdyby na Madera ve vedlejším pokoji čekal japonský mistr? Co když se Mader oddal východnímu náboženství a nyní pílí na hodinku meditace? Japonští mudrcové mají rádi volnost šlapek, nikoliv jejich uzamčení do nějakých kecek a ponožek a bůhví čeho ještě. Ale že by se Mader za ten půlrok pominul rozumem? Že by chtěl do románu Davos zavléct nauky východu a svést se tak na vlně módního života? Jděte s něčím takovým k šípku. Žádný Japonec, nic takového, to mi promiňte. A co když to nic neznamená, co když Mader prostě chodí po vedlejší místnosti bos jen proto, že si tam zakoupil masážní koberec? Osud příštích chvil Maderových drží autor pevně v rukou. Právě teď Mader odložil druhou z ponožek a zahleděl se zamyšleně na dveře, kde tušil onoho, pro čtenáře tajemného, vetřelce. Má vstoupit bez zaklepání? Je přeci u sebe. Nu, podívejme se, jak to autor nastrojí a vysvětlí tím, že literární hledisko je dobré pro literáta či profesionálního spisovatele, ale nikoli pro někoho posednutého vášní pro detail, jímž může sundávání ponožky být, ale souhlasím, že i ono potřebuje své vysvětlení, jímž může být třeba zvuková halucinace a onen hlas, který Mader zaslechl ještě před tím, než si začal na první pohled bezmyšlenkovitě sundávat ponožku, mohl patřit Lukáčkově neteři, jejíž přítomnost si Mader prostě vysnil. Ale celou situaci přeci může ospravedlnit autorův záměr, o němž nemusí mít literární kritik dělající předčasné závěry ani páru, ani potuchy. Možná to celé dopadne tak, že Mader si bude sundávat tu ponožku celou věčnost a možná si ji sundá rychle a skutečně si nakonec sundal pouze jednu a to levou a vkročil tedy do svého hotelového pokoje pravou ponožkou a zde zjistil, že pokoj je prázdný, takže sklesle poklesl na pečlivě ustlanou postel a náhle strnul, neboť zaslechl stejný hlas vycházející z nejvyšší pravděpodobností od podlahy.

„Možná je někdo pod postelí?“ zvážil situaci Mader, ale napadlo ho, že by se někdo mohl skrývat také ve skříni, v níž se také skrýval zapšklý rozumbrada a nemusím snad vysvětlovat, že jím nebyl nikdo jiný než věhlasný literární kritik Cháb, který do konce života nepochopí, že ponožka je pro literární dílo stejně důležitá jako třeba dámská rukavička, která zdobila levou ruku skleslého Madera, jímž nebyl nikdo jiný než paní MADEROVÁ, která ovšem neměla nic společného ani s našim Maderem a dokonce ani s Davosem, o němž nikdy v životě neslyšela. Tedy slyšela, ale teprve nedávno, protože nová role v novém pornofilmu DAVOS, kterou obdržela pro svoji mimořádnou sečtělost, která v případě vdovy po literárním kritikovi není až tak neobvyklá. Ve scénáři, který

si sklesle četla v hotelovém pokoji hotelu Davos v americkém Las Vegas se před chvílí dočetla, že po vstupu do předsíně si bude muset dlouze sundávat ponožku - když si ponožku přečetla podruhé, zjistila, že se jednalo o punčošku a když si to přečetla potřetí, zjistila, že je to opravdu ponožka, protože měla hrát ženského transvestitu, tedy ženu převlečenou za muže, kterým neměl být nikdo jiný než doktor Mader a na tom není nic divného, protože autorem scénáře byl jistý S. (Silvestr – poznámka redakce) Cháb, proslulý ve světě pornobyznysu především svým skvělým pornografickým přepisem klasického literárního díla Kouzelný vrch.

Ale ovšem že ne. To si z nás autor jen střílí. Vraťme se zase do okamžiku, kdy byla slavnostně sundána levá ponožka a Mader se postavil za dveře s rukou na klíče a s hlavou v nejistotě, kdo bude tím vetřelcem, který nenechá Madera v divokém tanci dolétnout na postel a s největší pravděpodobností zachrápat celý boží den. Ráno byl na poště, chtěl si vyřídit korespondenci s Prahou, do které už se, to necht' laskavý čtenář promine, vracet nechce a nebude a to ať se paní prokurátorka třeba na hlavu staví, tam ho nedostanou ani za prachy, které mimojiné Maderovi nikdo za návrat nenabídl, což je jen jejich problém, nikoliv problém doktora Madera. Paní za přepážkou pošty byla milá, jako všichni ve Švýcarsku. Usmála se na Madera a upozornila ho, že jeden z dopisů, jaká to šlamastyka, nemá Mader ofrankovaný a nesměle mu ho podávala škvírou v přepážce zpět i s příslušnou známkou a Mader se pěkně poděkoval a vyplázl jazyk, aby známku olíznul, ne aby pohoršil milou paní za přepážkou, a vlepil jí na dopis, známku, nikoliv paní za přepážkou, a zase ho škvírou, ted' už úředně zcela v pořádku, vrátil do poštovního organismu, který se započiná milým úsměvem ve Švýcarsku a končí vzteklým pohozením do schránky v Čechách. V Praze 2. Na poříčí. Jestli si ovšem nespletl adresu, což by bylo s jeho momentální zamilovaností vcelku pochopitelné. Cestou do hotelu Berghof přemýšlel nad policejní výzvou, která ho zastihla před týdnem, když se zrovna těšil na vydatnou koupel z které ovšem sešlo, protože Mader stál nad úřední obálkou, která byla ze strany roztržena, a držel v ruce psaní, které ho zve, aby se dostavil na vyšetřovnu tam a tam a podal svědectví o své nevině stran těch dvou mrtvých, Chába a Kačura, které našli někde u Holešovic, a při čtení této nehoráznosti Madera všechna chuť na koupel přešla, což se dá snadno pochopit. Když vstupoval do bytu, zrovna si říkal, že na nějaké dumání nad výzvami z pražských vyšetřoven kašle, je přeci ve Švýcarsku, tam na něj ruka českého zákona prostě nedosáhne. A sedl si na paraván, zul si boty a zaslechl hlas z vedlejší místnosti, kde, jak věděl, je na stolečku miska se sušenkami a cukřenka se lžičkou a rozečtená kniha Friedricha Hertena Psychologie zločinecké mysli. A v tu chvíli si sundal levou ponožku a nevědomky přistoupil ke dveřím a nastala opět ta bezvýchodná situace, která má blahosklonnému čtenáři osvětlit, kdo je za dveřmi a proč si proboha Mader nesundal i pravou fusekli. Autor si s pozorností čtenáře pohrává jako kočka s myší, vrátí ho k již odvyprávěnému okamžiku a oznámí, že vše je ale úplně jinak a každá situace má jiné vyústění a je jen na čtenářovi, zda s takovým kusem prachmizerné literatury neprašťí o podlahu a nepřečte si raději nějaký hodnotný, věkem

ověřený spis. No, nechme mluvit autora, nechme ho vysvětlit v novém světle onu svízelnou situaci, která nás může ba musí přivést k jisté obecnější úvaze o pozoruhodném kontrastu mezi pozoruhodnou pohyblivostí symbolických forem a ducha, jakožto jejich částečného tvůrce na jedné straně a stejně tak pozoruhodnou strnulostí naší tělesnosti, kterýžto podivuhodný rozpor měl být obrazně demonstrován na levé, stále nesundané ponožce doktora Madera, který měl již díky korespondenci jiné starosti, než aby se zrovna zabýval tímto rozporem, jehož je pouhým symbolickým obrazem. Na skutečnosti, že by živoucí člověk mohl být pouhým symbolem se jistě může ledaskdo oprávněně rozhořčit a říci si v duchu, co mi tady povídají o nějakých symbolických ponožkách a symbolických Maderech. Právě kvůli podobným nejasnostem se cítím být povinován vše náležitě vysvětlit a právě proto se nemohu jen tak bezstarostně zříci výše zmiňované ponožky, která je důležitou součástí nejenom pánského oblečení. Pustit se do výkladu takové hloubky a takové náročnosti ovšem není pro každého a oprávněně cítím, že možná nejsem tím pravým vykladačem této problematiky, ale naštěstí se náš příběh přeci jenom ještě odehrává v mezinárodním horském středisku Davos, jehož výšiny a nádherné horské ba přímo velehorské panoráma očarovalo nejednoho duchovního velikána a jedním z nich nebyl nikdo jiný než proslulý německý filosof M. Heidegger, který se zde v Davosu kdysi střetl s neméně pronikavým filosofickým duchem zcela protikladného naladění a to s duchem E. Cassirera. Jistěže nás od jejich slavné přednášky a slavné pře dělí celá desetiletí a totéž platí také pro doktora Madera i jeho doposud nesundanou ponožku, ale to co je nemožné pro tělesno přibité na kříž času, neplatí pro ducha, který si může volně splétat různé nesmyslnosti, které jsou pro nás, jakožto tělesné bytosti podřízené fyzikálním zákonům, naprosto nepřipustné, takže nějaké to cestování v čase pro nás sice není zhola a zcela nemožné, alespoň na křídlech fantazie, která jsem nechal vyrůst na zádech našeho hrdiny ještě zcela rozrušeného jak tím dopisem o mrtvém Chábovi a Kačurovi, tak tím cizím hlasem, který ho zastihl při sundávání levé ponožky v předsíni jeho pokoje č. 304, kam se také díky oněm imaginárním křídům snesl i s nesundanou pravou ponožkou, ovšem do zcela jiného času a vlastně zcela jiného pokoje, ačkoli ten vlastně za těch několik desetiletí nedoznal zase tolik zásadních změn a zde si ovšem doktor Mader klidně sundal svoji pravou ponožku, přičemž pravým důvodem vyzutí levé polobotky s následným sundáním levé ponožky nebylo nic jiného, než odstranění drobného kamínku, který se přesunul tak nepříjemně, že jeho tlak začal Maderovi vadit již ve zdviži, kde si řekl, že to už těch pár kroků vydrží a že v předsíni vše rychle uvede do pořádku... a tady milý čtenáři vidíš, jak lze autora jednoduše zmást a donutit ho, aby přestal hledat v obyčejném životě absurdní dobrodružství a poklonil se právě obyčejnosti. Jak jednoduché vysvětlení, doktor Mader měl v ponožce neposedný kamínek, který jeho chůzi činil méně vláčnou, než jak se tvrdívá v reklamách a právě proto si sundal jen levou ponožku a pak, zaslechnuv hlasy z vedlejší místnosti, se bez prodlení vydal na průzkum jejich původců a různými čachry s časem se ocitl ve stejném pokoji, jen o několik desítek let v minulosti. Heidegger právě v ten okamžik vycházel z koupelny, a protože si byl jist, že je

v místnosti sám, vstoupil před Madera bez ošacení, tak, jak by ho Bůh stvořil, kdyby tvořil důstojně vypadající obtloustlé pány. Heidegger, věren své filozofii, podivil se Maderově příchodu jen pramálo slovy: „Co pro mě znamená tvá existence v porovnání s mou nahou existencí, když si oba naráz uvědomíme, že naše těla jsou již nyní předurčena k hnutí v hrobě? Co když si ovšem uvědomím svou smrtelnost jen já, ty nadále budeš dlít ve svých neautentických úvahách o tom, kterak je ostudné hledět na Martina Heideggera, na toho trulanta myšlení, na Heideggera nahého? Čím jsme ve své nahotě? Jsme tím, čím bychom byli, kdybychom se nakrucovali ve vyžehlených fráčcích? Co je člověk ve své podstatě? Polévají tě rozpaky nad mou nahotou? Proč? Odpověz!“

Heidegger nečekal na Maderovu odpověď, odešel zpět do koupelny, z které se vrátil oblečen do prostých kalhotů a košile.

„Posad' se Madere,“ ukázal Heidegger na křeslo.

Dr. Mader se rozpačitě posadil na nabízené křeslo a marně pátral v hlavě, kdo to na něj jen mluví. Netušil, kdo je to Heidegger. Nebyl doktorem filozofie. Zato muž, který právě zaklepal na dveře jím byl, a ne ledajakým doktorem, ale doktorem přímo věhlasným, ovšemže pouze v jistých učených kruzích.

Heidegger se postavil do pozoru a rázně po vojensku zařval „herein“. Doktor Mader, který byl, mám pocit, v prvním díle dokonce doktorem filozofie, ale nemění se jenom přírodní zákony, ale také doktoráty, a to je zkrátka fakt, který musíte vzít na vědomí, pokud hodláte číst dále, se raději postavil do pozoru - a mám pocit, že doposud s nesundanou ponožkou, ale o tom snad bude vědět víc pan Cháb. Do místnosti vstoupil elegantně oblečený pán, podle všeho muž zvyklý pohybovat se v lepší společnosti a musím říci, že měl krásné, stříbřité šedé vlasy, které vhodně doplňovaly mužovy ostatní doplňky, mezi nimiž nescházel dobře padnoucí frak s bílou náprsenkou.

„To jsem si mohl myslet, Cassirere, že mé inkognito nezůstane dlouho utajeno. Co tady probůh pohledáváte? Patrně jste si přijel obhlédnout terén před bojem? Tady toho pána si prosím nevšímejte. To bude patrně pouze nějaká zatoulaná literární postava. Velice by mne zájímalo, jaký potřeštěnec si mohl někoho takového vymyslet?“

Maderova čest byla dotčena přímo v nejcitlivějším bodě jeho ješitnosti a okamžitě se ohradil, že on není žádnou literární postavou, ale že naopak mu připadá, že právě on, Heidegger, bude tím, zač ho považuje a že tady ten šedovlasý elegán nebude také nic jiného než pouhý literární stín. Tady se ovšem ohradil Cassirer, který bez okolků vlepil Maderovi facku, která vyvola celou řadu dalších událostí, neboť tím, že Cassirerova ruka projela Maderovou hlavou bez obvyklých průvodních jevů doprovázejících obyčejnou facku, proměnila je takříkajíc ve facku filosofickou - tedy v cosi v predikátu shodné s Maderovou ponožkou. Nezvyklý průběh běžného profackování nás zachraňuje, alespoň prozatím, od krkolomného vysvětlení té okolnosti, že se dva slavní filosofové pobývající na zapřenou právě v Davosu, sešli zrovna ve chvíli, kdy tam doputoval také náš hrdina, jehož nezvyklý dopad Cassirerovy ruky doslova dematerializoval, je-li ovšem nějaká dematerializace u čistě duchovního výtvaru vůbec přípustná. Poté, co doktor Mader zmizel z pohledu zkoprnělým

myslitelům i se svojí nesundanou ponožkou, dostaly okolnosti již zcela normální průběh, který vyústil do zajímavé rozpravy o tom, zdali Maderovým zjevením a zmizením nepřichází dualismus matérie a ducha o pevnou půdu pod nohama. Filosoficky naladěný čtenář se jistě pousmál dualismu, kterému ujely nohy, jelikož nikoli dualismus má dvě nohy, ale naopak dvě nohy mají dualismus, takže by v nejlepším případě mohly uklouznout nohy dvoum nohám. Stále ovšem zůstává nedořečeno komu by ty nohy mohly patřit, ne-li dualismu a není neoprávně domněnka, že by přeci jenom nakonec mohly patřit právě doktoru Maderovi, který totiž nikam nezmizel, nýbrž stále zůstával v hotelovém pokoji č. 304 společně s Martinem Heideggerem a Ernstem Cassirerem, kteří právě řešili kam jim proboha před chvílí zmizel ten divný chlap, když tady přeci před okamžikem byl. Doktor Mader se jim snažil říci, že nikam nezmizel, ale s hrůzou si uvědomil, že ho ti dva mírně rozrušení pánové nejenom neslyší, ale také nevidí a Mader si musel položit otázku, kdo je tady vlastně literární postavou...

[Upoutávka na 342 stranu druhého dílu románu Davos. Upoutávka je určena pro čtenáře, kteří mají pocit, že se nic zásadního dít nebude. Tedy žasněte: Mader se sklonil ke klíčové dírcce a s hrůzou si uvědomil, že to, co vidí, ještě nikdy v životě neviděl...]

...po půl hodině marného dohadování a šmatání do prostoru, kde se nebohý Mader odhmotnil, se oba filozofové usebrali na tom, že půjdou na oběd. Mader se je pokusil následovat, ale jakási neznámá síla plná kvarků a eptonů mu v tom zabránila. Usadil se tedy do křesla a po krátkém uvážení se rozplakal. Došel totiž k závěru, že bude muset dožít věčnost jako duch, což byla tragická představa.

Cassirer s Heideggerem usedli k slibované diskuzi. Jejich křesla obsypali napjatí posluchači slybující si od dvou největších mozků osvětlení veškerého života. Mezi posluchači se nacházela i jistá Zita Detronová. Vášnivou filozofickou debatu dokonale nevnímala. V tu dobu pročesávali prostor hotelu Bergof čtyři muži se zbraněmi pod kabáty. Hledali ženu, nenápadně vypadající, na první pohled krásnou, poznávacím znamením byla jizva přes ženino čelo. Právě když Cassirer vysvětloval oddělenost duše od těla, zhmotnil se překvapený a značně uplakaný Mader u stolu s občerstvením. Naštěstí pro něho byla veškerá pozornost posluchačů upřena k diskuzi. Zároveň v tu chvíli vstoupili do místnosti dva z ozbrojených mužů. Začali pohledem pročesávat posluchače. Mader si jich nevšiml, Zita Detronová ano. Poděšeně po nich sekla očima, čímž vyzradila své inkognito, oba muži k ní nesmlouvavě zamířili, uchopující pod kabáty zbraně. Zita začala ustupovat. Jaké to nadělení pro Madera, začala ustupovat směrem k občerstvení. Když Mader dojídal čtvrtý chlebiček, stanula Zita vedle něj.

„Prosím, zachraňte mě,“ zašeptala k Maderovi a chytila ho za rukáv. „Ti muži mě chtějí zabít.“

„Proč?“ zeptal se udiveně Mader.

„Prosím,“ zaúpěla tiše Zita.

Maderovi projel hlavou jednoduchý výpočet. Stane-li se zachránce, hrdinou, přijde o život nejen ta pěkně vypadající slečna, ale i on, nestane-li se

zachránce, přijde o život pouze slečna, což je jistě škoda, ale on bude žít. Tento výpočet se mu nelíbil. Uvažoval tedy dál. Stanou-li se zachránci všichni v této místnosti, krom oněch dvou vrahounů, samozřejmě, budou žít všichni, protože vrahouni rozhodně nezabijí všechny přítomné.

„Vážená společnosti,“ neváhal Mader zapojit do záchrany slečnina života poslouchající. „Tato slečna je momentálně v ohrožení života. Tito dva gentlemani,“ ukázal na násilníky, „nepřišli poslouchat filozofické půtky, ale usilovat o život nevinného člověka.“

Ne, to se Maderovi také nelíbilo. Muži by k nim přiskočili a s oběma pak vycouvali z místnosti. V hlavách všech posluchačů by proběhl stejný výpočet jaký napadl jeho. Hrát si na hrdinu je nebezpečné. Co dělat? Co takhle zahrát si na násilníka?

Mader vyndal z kapsy revolver a přiožil ho slečně k hlavě.

„A teď se všichni uklidní,“ zařval krvelačně. „Já a tady slečna opustíme místnost aniž bychom byli kýmkoliv zdržováni, je vám to jasné?“

Zlatým hřebem bylo Casirerovo vyděšené zvolání: „To je on, proboha, to je on.“

Mader pomalu vycouval z místnosti. Dva muži se zbraněmi se tvářili překvapeně. Což Maderovi zapadalo do výpočtů beze zbytku. Vyběhli z hotelu. Nasedli do auta. Odjeli. Za půl hodiny byli k dohledání v místním penzionu Gutendorf. Mader netušil, že se za nimi pustili nejen čtyři násilníci, ale i Cassirer s Heideggerem, kteří to brali jako svou svatou povinnost. Mader byl, dle špatně zvolené logiky, jejich výtvozem.

V tento okamžik stojí Mader v jedné ponožce před Zitou, sleduje jak pláče a lituje svého počínání. Chlebičky byly dobré. Výjimečně dobré.

Člověk si může vychutnat dobré chlebičky a pokud mne paměť neklame, Mader přímo zbožňoval ty s česnekovou pomazánkou. Samozřejmě, že si lze užít i časovou smyčku, nepromění-li se ovšem nevyzpytatelně v časovou oprátku a bohužel právě do jedné z takových se podařilo všem přítomným strčit krk neboli krky a bylo těch oprátek nepočítaně. Výsledkem této naprosto nemožné časově-prostorové diskontinuity, které někteří teoretici říkají ve svém šibeničním humorném žargonu oprátka bylo zatuhnutí celé jedné výše uvedené scény v zatuhlý a zamražený obraz, na němž zručná ruka surrealistického uměleckého štvance Chába namalovala několik chlebiček a také zoufalého Madera přikládajícího revolver k vytřeštěné hlavě jisté Zity a nezapomněl tam přimalovat také dva slavné myslitele zabrané do poučné diskuze o povaze bytí. Tento pozoruhodný obraz plný hluboké symboliky doputoval do sanatoria Berghof složitými cestami a byl nainstalován v jeho hlavním sále, kde se mělo odehrát vědecké sympozium věnované slavné diskusi, která proběhla právě zde před osmdesáti sedmi léty. Obraz byl zahalen bílým plátnem a čekal na své slavnostní večerní odhalení, k němuž ovšem nedošlo, protože nastala jedna z následujících variací. Žádný takový obraz nikdy neexistoval a tudíž nemohlo dojít k jeho odhalení, ale tuto verzi vylučují výše uvedené slovní obrazy. Logicky tedy vychází, že obraz byl buď zcizen nebo rozstřílen na cimpr campr a pokud byl rozstřílen, vyvstává oprávněná otázka, kdo se dopustil takového otřesného činu, ale poněvadž Davoser Tagblatt v posledních dvaceti letech neinformoval

své čtenáře o nějaké divoké přestřelce v prostorách sanatoria Berghof, zbývá nám tedy poslední vysvětlení a to krádež, ke které zde skutečně došlo, ale pouze ve fantazii jistého slabomyslného zahradníka, takže nakonec musíme dojít k závěru, že se tady nikdo nikdy nedostal do časové oprátky a že nedošlo v natržení časového kontinua, což prostě není možné, ačkoli se najdou fantastové, kteří prostomyslně tvrdí, že je možné vše, dokonce i to, že doktor Mader stál ve své jedné ponožce před ZITOU a sledoval jak pláče a lituje svého počínání a je vděčná Maderovu rozhodnutí natrhnout časové kontinuum, protože bez něho by byla v rukou ozbrojených mužů a s největší pravděpodobností by právě v tuto chvíli sloužila jako dekorace pro neexistujícího hrobníka. Za oknem úpěl krásný den. Mader se užíral sebelítostí, jejímž jádrem bylo poznání, že se nechal unést galantností (rozuměj vášní) a namísto toho, aby s napětím sledoval a zasahoval do dialogu dvou filozofů počátku století, rozhodl se běhat po světě s nějakou flundrou s ozbrojeným komandem za patami, což ho, přiznejme si to, štválo.

Mader si sundal levou ponožku a zjistil s hrůzou, že ve vedlejším pokoji někdo mluví. Vstal a přistoupil ke dveřím a čtenář i s autorem mohou zhnuseně zkonstatovat, že se hlavní hrdina opět dostal jakýmsi sebestředným učiněním do výchozího bodu a že ta nesmírná spousta překvapení a zvrátů v ději je tady zase. Vstoupil do místnosti a před ním stál nahý Heidegger. Posadil Madera příkazem do křesla a odkřepčil se obléknout.

„Bytí je definováno vlastním prožíváním,“ nechal Heidegger slinout ze svých rtů, jen co se usadil naproti Maderovi. „Člověka nelze definovat vnějším nazíráním. Vejce také není jen skořápka, vejce je převážně vnitřek. Skořápka je jen bariérou, přes kterou musíme proniknout, abychom seznali, co to vejce vůbec je. Hledět na člověka jako na povrch je nebezpečně hloupé. Co je to člověk? Jaké je to být člověkem? Definice člověka je obtížná, protože, když se vrátím k vejci, vejce se v tuto chvíli pokouší definovat vejce. A jako s takovým...“

Na dveře se ozvalo nesmělé zaklepaní, které Heidegger doplnil rázným zvoláním – herein – vstoupil Cassirer a s mírnou úklonou směrem k Maderovi pravil:

„Milý Martine, je čas.“

„Mám tu hosta, Ernste.“

„Přesto je čas, vezmi svého hosta s sebou. Necht' se stane svědkem...“ Cassirer gestem naznačil obrys dveří.

„Promiňte příteli,“ obrátil se na Madera Heidegger. „Ale povinnosti volají. Následujte prosím mé kročeje. To, čehož budete v následujících chvílích svědkem, se snad stane výchozím bodem pro váš další život.“

Mader následoval oba muže s tušením výborného česnekového chlebičku na jazyku. Při čekání na příjezd výtahu kolem proběhla příjemně vypadající žena, pro pořádek si ji nazvěme Zita. Výtah přijel, otevřely se dveře, liftboy ustoupil mase tří nastupujících a Mader před zavřením dveří spatřil čtyři muže ženoucí se ve stopách nebohé Zity. Jak tohle všechno dopadne, milý autore? Kam se pohnou osudy smrtelníků, jimž ses rozhodl přisoudit nesmrtelnost literatury?

Situace byla skutečně vážná již jen proto, vážený pane Chábe, že Zita nebyla žádnou Zitou, nýbrž Ditou, a ona čtyři nelidsky vypadajících monstra nebyla žádná monstra, nýbrž zhmotnělé preludy DR. NO, který se ve skutečnosti jmenoval Schmidtke, Werner Schmidtke - a račte si laskavě to jméno zapamatovat - který v podobě filosofa Heideggera pouze s údivem sledoval průběh svého nezdařené experimentu, v němž rozhodně nemělo dojít k natržení časoprostorového kontinua, které ovšemže nikdy žádným kontinuem nebylo, ale pouze k jeho mikroskopickému vyšinutí --- o jehož realizaci usilovala vyšinutá mysl doktora Wenera Schmidtkeho již několik desetiletí, jediným odůvodněním takového experimentování bylo zjistit, jestli je to prostě vůbec možné, bez ohledu na důsledky, které se v případě natržení ukázaly být doslova katastrofální, neboť došlo k prolínání různých budoucností a zhmotnění různých imaginárních světů, přičemž se bohužel zjistilo, že tzv. svět skutečný je nejméně skutečný ze všech neskutečně skutečných světů a to ještě nebylo zdaleka vše. Dita, které ale klidně můžeme nadále říkat Dita nebo Zita, umělý výtvar Schmidtkových sexuálních fantazií, mu vzala roha právě onou trhlinou a tímto otvorem zcela se vymykajícím lidské představivosti se zuřivými výkřiky „ty mrcho, ty děvko...“ za ní vyrazil absolutně nepřičetný DR. NO i se svými homunkuly, ale bohužel neuvážil, že by při průniku různých časů také mohlo dojít ke změně jeho jednookého a strašně zjizveného obličeje a vůbec celého jeho trpasličího vzezření. Ale právě k tomu došlo a teprve v hotelovém pokoji sanatoria Berghof ke svého hrůze zjistil, že vypadá jako ten svého času slavný německý rozumbrada Heidegger, od něhož naštěstí něco přečetl, takže se alespoň chvíli mohl tvářit jako on, ale bylo mu jasné, že tato přetvářka a maska brzy padne. Čtyři zabijáci pokropili zavírající se dveře výtahu salvou kulek, takže vám snad ani nemusím popisovat ten masakr ve výtahové kabině, která letěla volným pádem výtahovou šachtou vstříc své neoddiskutovatelné destrukci, k níž nedošlo pouze díky trhlině v časoprostoru, jíž se vrátila do původní polohy, ale do trochu jiného času, takže z ní vystoupil trochu rozrušený doktor Mader, který se poněkud kymácivým krokem dopotácel až do předsíně svého pokoje č. 304 a když si zul oboje polobotky, přičemž se mu podařilo sundat také pravou ponožku, pouze pravou ponožku, zaslechl zevnitř pokoje mužský hlas. Na chvíli strnul, ale uklidnil se pomyšlením, že patrně zapomněl při odchodu vypnout rádio, ale po vstupu do pokoje mu vstaly vlasy hrůzou na hlavě...na konferenčním stolku dřepěl Sokrates a hřímal na rádio tiše vyhrávající jakousi švýcarskou lidovou píseň. V Sokratově zraku se proháněli jezdcí apokalypsy, máchal proti rádiu rukama, štěkal slova a ač v místnosti nebylo nijak přetopeno, potil se. Byl v bílé říze či tóze? Byl zaobalen do starořeckého prostěradla, na nohách neumělé sandály a hřímal. Hřímal a hřímal. Doktor Mader nevěděl jak ví, že přítomný muž je Sokrates, ale věděl to. Dle jeho skromného názoru se vědění do hlavy dostává (dostává-li se vůbec do hlavy, nedostává-li se spíše přímo do ústí úst) skrze jistou kontroverzní teorii, kterou si hned za tepla zopakoval. Jednalo se o toto: V celém vesmíru je vše závislé na exkrementech. To, co jeden organismus či anorganismus vylučuje jako sobě škodlivé, jako odpad vlastní existence, to druhý organismus či anorganismus (no, a už je to

tady zase) ke svému životu nutně potřebuje. Tato zákonitost nemá výjimek. Nemá a basta, tvrdil si Mader v duchu a tvářil se na Sokrata neoblomně. Myšlenky pak, podle této teorie, jsou odpadním produktem něčeho a lidé jsou katalyzátorem. Kdyby lidé nemysleli, myšlenky by zakrátko zaplnily celý vesmír a nebylo by tu k hnutí. Doktor Mader si v tu chvíli uvědomil, že nemá potuchy o tom, co je to katalyzátor. Předpokládal, že se jedná o jakousi čistící součástku v motorech, která na sebe bere funkci jater – tzn. žere nečistoty. Myšlenka je tedy, tvrdil dál Mader, exkrement a odpad a my, ne že bychom to životně nutně potřebovali, ho požíváme vlastními hlavami. V jednu chvíli se doktorovi Maderovi zezdalo, že si tak úplně nerozumí, že si to sám pro sebe špatně vyložil, ale když si to přečetl po sobě ještě jednou, mávl rukou a rozhodl se věnovat Sokratovi. Přeci jenom, je to návštěva za kterou by kdekdo dal třeba i levou nohu. Bez ponožky, ovšem, to by to byl pěkný blázen, kdyby i s ponožkou. Nuže Sokrates. Mader se na něj upřeně zadíval. Kde je ta pověstná moudrost? Kdyby se na Sokrata navlékly montérky, hned by si ho jeden dokázal představit někde ve výmolu, jak se lopotí s krumpáčem. Mader se usmál, Sokrates nadále zaklínal radio.

„Nu, Sokrate,“ zařval Mader. „Řekni něco moudrého.“

Sokrates jako zmije sklouzl z konferenčního stolku a ukryl se za křeslo.

„Ale přece by ses mě nebál,“ tvářil se Mader rozjařeně, přešel k radiu a vypnul ho. Sokrates to komentoval zapištěním. „Na, vem si.“

Mader k Sokratovi natáhl ruku, v níž držel suchar. Sám nevěděl, kde se mu tam vzal, ale s pravou nohou bosou a levou oponožkovanou mu to bylo vcelku jedno. Sokrates nejevil známky výrazné chuti sezobnout Maderovi z dlaně nabízenou pokroutku.

A v ten moment se Mader probudil u Lukáčka v podnájmu. Od vedle slyšel podivný mužský hlas, asi Naphtovi zase nejde vyndat vibrátor, pomyslel si Mader...ale ne, to je kliše, ježiš to je kliše. Autor přeci nemůže každou absurditu zakončit probuzením postavy. Nelze vše svést na snící podvědomí.

Ó nikoliv.

Mader se neprobudil. Mader dál lákal Sokrata na suchar. Dokonce zavřel oči a otočil hlavu, aby se Sokrates nebál přijít blíž a pokrm alespoň očichat. Když tu Mader cítí silnou bolest v lokti natažené ruky se sucharem. Otočí se a to co spatří, mu hrůzou zvedne vlasy na hlavě...a bylo by správnější napsat spíše to, co uslyšel mu hrůzou zvedlo vlasy na hlavě, neboť do místnosti patrně vstoupil meteorolog Mrázek va společnosti zubaře Součka a nikoli, jak by se mohl ledaskdo domnívat, třeba takový Platón. Co by tam také pohlédával a je vůbec velice podezřelý, jak se v hotelovém pokoji hotelu Berghof vůbec kdy mohl ocitnout Sokrates. Mám pro to sice jedno vysvětlení, ale ponechávám na laskavém čtenáři, ať si to vysvětlí sám a nutno podotknout, že příchod meteorologa Mrázka se zubařem Součkem se dá vysvětlit snad jedině nějakým psychopatologickým faktorem, jehož jedním z projevů může být i existence světa přeplněného myšlenkami a představami třeba hotelových pokojů či hotelového pokoje, v němž za hostova záda, v našem případě za zády dr. Madera, se pod stolem krčí sádrová busta filosofa Sokrata, a v němž se před hostovými ušima

odehrává rozhovor dvou mužů, které pochopitelně dr. Mader pouze slyšel, takže přeci jenom také mohlo jít o pouhou zvukovou halucinaci, kteří se chovali jako při návštěvě nějaké kavárny a Mader také slyšel obvyklý kavárenský ruch včetně hlasu obsluhujícího číšníka, který se právě příšlých hostů ptal, zdali to bude jako obvykle... Mader stál a neodvážil se ohlédnout, neboť Sokratův přízrak jej opravdu notně vyděsil a tak pouze naslouchal poučnému rozhovoru zubaře Součka s meteorologem Mrázkem, který pravil, že podle jeho mínění je jedním z nejpodstatnějších charakteristik reality - „at' už si pod ní představíte cokoli, vždyť je to koneckonců vždy pouhá představa“ a zde se významně odmlčel a Mader zaslechl zubaře Součka, jak říká – „Je?“, a meteorolog Mrázek dokončil myšlenku - „opakování, vážený pane, opakování, neboť bez cykličnosti bychom byli prostě nahraní. Kam se podíváte, tam zahlédáte cykly a jednotvárné opakování, přičemž kroužení planet kolem mateřských hvězd je pouhým triviálním případem, které je podivuhodně proloženo cyklickými změnami, takže existuje také něco čemu bychom mohli říkat pokrok.“ Zubař Souček se nahlas zasmál – „Ale to snad ne, pane Mrázku, to snad ne. Vy a prorok pokroku? Možná máte pravdu a možná také ne, ale mnohá fakta vám dávají za pravdu. Nezapomínejte laskavě na jednu důležitou okolnost, že všechna ta vaše opakování se odehrávají v čase a to v čase našich hodnocení a našich pozorování, při nichž kupříkladu jeden oběh planety Jupiter zabere třeba tři nebo čtyři roky. Přesné číslo není podstatné a klidně by mohla kolem slunce obíhat v periodách třeba stoletých, přesně tak, jak tomu je u některých komet. Při dokonalé cykličnosti a ideální opakovatelnosti pochopitelně přestává mít čas ve větších měřítcích smysl, ale on ho jaksi postrádá všeobecně. Tedy i v případě asymetrické cykličnosti, kterou by nebylo od věci přirovnat třeba k takzvané dialektické spirále.“ Meteorolog Mrázek zakašlal a zeptal se zubaře Součka, jestli také zaslechl ten divný zvuk a měl patrně na mysli zakvílení vycházející zpoza stolku za Maderovými zády, přičemž ovšem není jasný jeho původce, neboť sádrová busta kvílet nemůže a také je vůbec zvláštní, že toto nevysvětlitelné kvílení mohlo proniknout až ke sluchu váženého pražského meteorologa Mrázka. Patrně došlo k průniku několika časových rovin, což se může stát jedině v případě, vnímáme-li čas jako roládu, přičemž pochopitelně nezáleží na její náplni, která může být třeba kokosová či ořechová a na podstatě jevu to nic nemění. Meteorolog Mrázek si patrně vysvětlil záhadný zvuk jako šum z ulice a navázal na podnětnou myšlenku zubaře Součka návrhem, že by patrně vůbec nejlepší ze všeho bylo zrušení času s čímž zubař Souček vřele souhlasil. Rozmluva netrvala dlouho, protože zubař Souček se musel vrátit do své ordinace, takže zaplatili za dvě kávy a dvě kokosové rolády. Účet byl sto padesát korun, ale se spropitným to dělalo sto sedmdesát korun. Poté se hlasy tiše vytratily a zkoprnělý Mader si v duchu řekl, že ta útrata nebyla vysoká a že tady v Berghofu by za stejnou kombinaci musel utratit daleko více a rozhodl se, že nehledě na útratu, si dnes večer zjistí, jak to je, ale z těchto plodných úvah byl vytržen dalším neobvyklým zvukem a když se otočil zpět do pokoje, opět mu vstaly hrůzou vlasy na hlavě, protože si uvědomil jednu zásadní věc. Udělal ze Zity (nebo Dity, to dle vkusu) epizodní postavu, kterou vášnivě objal jakousi

časově-prostorovou anomálií a odhodil. Dr. Mader nebyl nejmladší, uvědomil si dr. Mader, jistě, situovaný byl výborně, ač hledán pražskou policií, naháněn někde v Zimbabwe zmateným lovcem odměn Kačurem a trápen upomínkami z pražské knihovny, přesto žil již rok bez prokazatelných příjmů ne vysoké noze. Mohl si dovolit přiživovat u sebe žínku dle vlastního výběru, co by nemohl? Kurev na světě přeci je a i v Davosu se jich bude spoustu povalovat. Ale autoři románu Davos Maderovi zrovna dvakrát nedopřávají. Vydává se, chuděra nebohý, na halucinační výlety, je bit a urážen, podnapilý odesílá dopisy na poštu, snaží se nalézt smysl života ve věčném útěku před sebou, ale ženskou, to ať čtenáři prominou, ženskou jak je stránka dlouhá, nepotká. Alespoň ne takovou, do které by mu bylo autory dáno se zamilovat. A to tu sakra byla řeč o tom, že Mader ve své trouchnivé duši nejvyšší z citů vydoloval. Že doktor Mader, dříve doktor filozofie, nyní bůh ví čeho, té své nejapnosti miluje. A zatím se nám, blbec, zacyklil u Mrázka se Součkem, kteří pindají o Jupiteru a jeho obíhání kolem Slunce a Mader láká Sokratovu bustu na sušenky, která se ocitla v hotelu Berghof stejně prozaicky jako samotný Kačur, jehož existence je zaznamenána párem žiraf stále ještě v Zimbabwe a jehož výskyt v Davosu je nepravděpodobný jako samotné zacyklení v časoprostorové smyčce, do které se Mader neochotně chytil a zase poslouchá Mrázka, kterak popisuje cestu Jupitera kolem Slunce, která by měla, ano, měla by, trvat přibližně tři roky. Ale i kdyby trvala třeba sto let, jako to trvá kometám, stejně by to bylo všechno na levačku, jak by se vyjádřil zubař Souček, kdyby neseděl u kávičky se vzdělaným Mrázkem, ale s nějakým méně studovaným. Mader po tisíci pěti sté osmé nabídl Sokratovi sušenku, byl založen ve stále se opakujícím okamžiku, kdy Mrázek tvrdil, že Jupiter je planeta, která obíhá Slunce přibližně tři roky, i když by jej mohl obeplovat třeba i století, jako komety, které s jasnozřivou přesností jednou za sto let prosvítí kolem Slunce za účasti vyděšeného jekotu lidstva, které se už zase, kvůli kometě, které je to u prdele, oddává touze po novém Kristovi nebo po konci světa a Maderovi ve smyčce stojí vlasy hrůzou, protože Sokrates již po tisíci pěti sté deváté ucítil závan sušenek a řekl si, že...ale v tu chvíli se zacyklil a poslechl si o vesmírné výpravě Jupitera, který, tři roky, a sto let a kometa a Mader na hlavě a vlasy zježené hrůzou. Hrůzou z té nevyzpytatelné nemožnosti vyskočit ze smyčky a jít třeba na pivo nebo na poštu, jen neslyšet to ohavné mečení o tom, že Jupiter a kometa a Sokrates a vlasy a bum. Maderovy vlasy stály hrůzou v pozoru, stalo se něco naprosto nečekaného a nepředvídatelného.

Nestalo, ale teprve stane, neboť výše zmiňovaný Kačur se opět zamyslel a řekl, si, že má ten Cháb přeci jenom pravdu a že nějaké učené a vyčtené pindy nikoho nezajímají, ačkoli prý jsou mezi námi i tací, které může nějaká ta pinda zaujmout. Tady by se dalo pochopitelně odbočit k vtipnému pojednání o pindě, ale nechme pindu pindou a pojďme se vážně zamyslet jak dále, a to Kačur také udělal, neboť si včera donesl domů jednu starší turistickou mapu Švýcarska, aby se po něm alespoň na mapě porozhlédl a zjistil si nějaké další místopisné údaje o tomto malebném státečku v jehož hrudi tluče statečné zlaté srdce, který si řekl, že už má těch vlasů hrůzou zježených plné zuby a že už má plné zuby

těch Zit a Dit a celého Švýcarska i s jeho všemi pokryteckými a úlisnými bankovními poradci, takže se rozhodl, že do žádného Švýcarska nepojede, kterýmžto rozhodnutím našťval Kačura, který si dal tu práci, že dotáhl domů ty staré turistické mapy. Maderovo oprávněné rozhořčení neoprávněné rozčílilo Kačura natolik, že si řekl: „Přeci jsem si mapy domů netahal zbytečně. Tak to tedy ne!“ a v jeho nezdravé mysli vzklíčil nezdravý nápad vylicít hypotetický výlet do Davosu, jehož účastníky nebyl by nikdo jiný než on a ten nevděčný literární kritik Cháb, kterému není nic dobré a dokonce ve své pomýlenosti dokáže trousit urážlivé poznámky o Jupiteru a potažmo o celé sluneční soustavě, z čehož je vidět, že se nikdy vážně nezabýval astronomií, kterou se ovšem Kačur zabýval, byť pouze humoristicky. Ale tady končí každý humor, vážený literární kritik Chábe, a my se musíme rozhodnout, jestli budeme dále pokračovat s Maderem či bez něho. Doufám, že alespoň čtenář pochopil, že oním neočekávaným bylo Kačurovo rozhodnutí k radikálnímu obratu v této literární hře – „v níž se ovšem Mader může ocitnout také v Zimbabwe, ale nevím, co by tam pohledával, neboť mi není známo, že by planul nějakou zvláštní zoologickou vášní právě k žirafám,“ poznamenal Kačur a zahleděl se nyně z okénka vlaku. V jeho očích možná bylo probouzející se zděšení. Co pro Krista pána bude dělat těch několik předlouhých hodin ve vlaku? Směr Vídeň, zastávka v Brně a v Bratislavě. Vídeň si vydupal z výdejny jízdenek Cháb, pravil paní za přepážkou, že chce vidět, kudy chodil Thomas Bernhard. Že chce vidět to Bernhardem prokleté vídeňské divadlo. Že chce vidět, kde Bernhard dostal státní cenu, kterou tak pohrdal, ale ke které přináležela vcelku sympatická částka v tehdejší rakouské měně, Cháb měl dojem, že to byl šilink, ale jistý si nebyl. Sumička se Bernhardovi hodila, protože potřeboval renovovat dům, který nedávno zakoupil, dluhy splatit, aby nelezl rodině neustále do rozpočtu. „Bernhard, abyste věděl, drahý kolego, Bernhard svou knihu Mráz do výběru nepřihlásil. To ho málo znáte. Ten podobnou parádou pohrdal, haksna by se mu odporem vylomila, kdyby odevzdával rukopis do rukou nenáviděného úředníka. To jeho bratr, vida, že se Bernhard topí v dlužích, s rukopisem prolomil ono pověstné zlo byrokracie. A jako natruc vybrali právě Bernharda,“ Cháb sledoval zachmuřeně ceduli s nápisem Praha hlavní nádraží, vlak stál a oba cestující začínali mít chuť na cigaretu. Kuřácký vagon v soupravě nebyl ani jeden, což lze, podle Kačura, považovat za diskriminaci, a podle Chába za příznak zkurvené doby, ale Cháb, jak bylo Kačurovi známo, byl slovní diletant, u něj se podobné výrazy prostě musely tolerovat. „Taky jim to pěkně vytmavil, toho jste si doufám vědom,“ pokračoval Cháb. „Při děkovném proslovu před veškerou honorací Vídně, ba celého Rakouska, se slovně vydělal na celou tu smutnou existenci smutného národu bez historie a bez vášně. Ministr prý uraženě opustil lóži. No, byl to kanón, ten Bernhard, uznejte.“ „Nezapomněl jste, kolego, zavolat našemu milému Panáčkovi?“ zeptal se starostlivě Kačur. Chábovi jemně znachověly tváře. „Musím se vám přiznat k tomu, že jsem na to myslel, skutečně ano, ale změna termínu a vůbec, celá cesta, všechno to přišlo tak náhle, tak nečekaně. Odpusťte pochybení nerozumného člověka, jehož zraky právě ve chvíli, kdy měl volat Panáčkovi, sledovaly ladné křivky jakési ženštiny.“ Kačur

vytáhl z kapsy mobilní telefon a vyvolil Panáčkovu číslo. Pak se mu hrůzou zježily všechny chlupy na těle, protože v tu ránu, co „vytočil“ Panáčkovu telefonní číslo, rozdrnčel se ve vedlejší kupé mezinárodního rychlíku Norbert Ainštajn Kačurovi silně povědomý vyzváněcí tón a s protáhlým obličejem se obrátil ku svému spolucestujícímu Chábovi, stojícímu již na peróně a pokuřujícího cigaretu, takže musel vyjít na chodbičku, aby si stáhl okno, aby uviděl Chába hádajícího se s jakýmsi železničním zřízencem a jak pochopil, předmětem sporu byla právě cigareta žhnoucí v Chábově ochablé pravé ruce. Vedle Kačura v tu chvíli již stál Panáček házející rozčilenému zřízenci tisícikorunu. „Nacpi si ty prachy do zadku šmejde,“ vykřiknul za letícím papírkem, za nímž se rozeběhl nejenom stále rozčilený zřízenec s fialovým obličejem, ale kupodivu také spisovatel Cháb. Kačur se udiveně podíval na Panáčka, který přeci vždy smrděl korunou. „Myslel jsem, že Chábovi na penězích vůbec nezáleží a vůbec je to všechno na hlavu. Kde jsi se tady proboha vzal a kde jsi sebral ty prachy, Adame?“ Na odpověď si musíme chvíli počkat, neboť oba cestující pocítili trhnutí rozjíždějího se vlaku. „Vždyť mu to kurva ujede,“ vykřikl procítěně Panáček. Pohybující se zrakům poskytl pohybující se výhled z okna pohybující se pohled na rychle se pohybujícího Chába svírajícího v pohybující se pravici zmuchlanou tisícikorunu, jemuž se jen tak tak podařilo naskočit do otevřených dveří ujíždějího rychlíku. Takový akrobatický kousek mohl se zrodit pouze ve fantazii nějakého podřadného sepisovatele podřadného sériového braku, kde se pochopitelně dá omluvit jinak sotva omluvitelné opomenutí faktu, že v mezinárodních rychlicích se dveře při rozjezdu automaticky zablokují, takže o nějakém naskakování či vyskakování za jízdy zde nemůže být ani řeči, leč Cháb naskočil a zasunul si roztrhnutou bankovku do natržené kapsy své košile. Panáček se mezitím přesunul i s malým kufříkem kovového lesku do kupé ke Kačurovi a zprudka oddechujícímu Chábovi, takže jako první si pochopitelně povšimnul Panáčkovu neobvyklého zavazadla Kačur, který se ho také dotázal, co to táhne za pitomost. Panáček pitomost beze slova otevřel a jak Cháb, tak Kačur rozevřeli údivem ústa a oběma naskočila husí kůže a navíc se jim překvapením naježily vlasy...

„Toliko situační komedie,“ zavřel kufr Panáček a sedl si, jízlivě pozorujíc oddechujícího Chába.

„Kam to chceš odvést?“ zeptal se opatrně Kačur.

„Zpátky do Davosu,“ odpověděl Panáček. „Vrátit jim tu jejich obludnost, ať si s tím poradí sami. Mně do toho nic není, starat se o to nebudu...“

„Ale vždyť tím můžeš vyvolat...“

„Houby tím můžu, budou držet huby, byla by pro ně ostuda, kdyby s tím vyšli na světlo. Proto to také poslali do Prahy, mysleli si, naivně samozřejmě, že to nějak zlikvidujeme, ale přepočítali se, holenkové.“

Kačur se zasmušile zadíval z okna. Už teď mu bylo zcela jasné, že výlet do Davosu nepůjde podle plánu. Už teď si byl sakra jistý tím, že se schyluje ke skandálu. V duchu procházel možné scénáře. V každém jednotlivém minimálně jeden z nich zaplatí výlet životem. Koho obětovat? Kačur se zahleděl na Chábovo zpoceně čelo. Byla by ho škoda? Rozhodně ne tak velká, jako Kačura

samotného. Jeho oplzlá existence by v prostoru chyběla, pravda, ale chyběla by skutečně? Kačurovy oči se střetly s Chábovými. Jasně na nich viděl obdobné výpočty. Oběma bylo v tu chvíli jasné, že obětí, oním mrtvým, musí být Panáček, kterým lomcoval vztek, touha po pomstě celému Švýcarsku. Oba si naráz uvědomili, že Panáček neví a oběma naráz se ulevilo, protože oběť si sama zvolila.

„Kouřil bych,“ pronesl tiše Kačur a začal se ukájet sestavováním smuteční řeči na Panáčkův pohřeb. Výlet bude mít tragický konec, ale ten je ještě daleko, proč si tedy neužít zapůjčeného času.

Takový zvrát situace Kačur skutečně nečekal. Otřesen do hloubi duše, odkráčel na záchod, aby si tam zakouřil a pochopitelně bylo obsazeno. Proto pokračoval do dalšího vozu a teprve v pátém konečně mohl usednout na záchodovou mísu. Pokuřuje a vykuřuje přemýšlel, jak z té nepříjemné situace vybruslit.

„Ne, takto jsem si náš výlet opravdu nepředstavoval. Vůbec nechápu, jak mohl SCHMIDKE připadnout na Panáčka. Ale má to svoji logiku, pochopitelně. Mohl bych je zlikvidovat oba, ale neudělám to, protože právě to by se mu hodilo do jeho monstrózního plánu. Do prdele s celým Švýcarskem. O to přeci právě vůbec nejde. Ale o co tady vlastně právě jde?“

Z horečnatých úvah Kačura vyrušilo lomcování klikou. Hořící cigaretu spláchl proud vody ze splachovače a v otevřených dveřích či otevřeném vchodu stál bledý a zpocení Cháb.

„Mohu dále?“

Kačur zdvořile ustoupil a za chvíli žhnuly v zrcadle nad umyvadlem dva žhavé dýmící a dýmající body.

„Co dělá Panáček?“ vyhrkl tlumeně Kačur. Cháb si odplivl do záchodu.

„Prohlíží si mapu Švýcarska.“

Kačur se zmohl pouze na „panebože“, a v duchu se musel pochválit za svoji mazanost. Cháb o Smidkovi nic neví, pomyslně si Kačur. Rozhovor našich dvou cestujících přerušilo prudké lomcování klikou. Oba muži na sebe polekaně pohlédli a oběma problesklo hlavou - Panáček.

Po zaplacení pokuty za nedovolené kouření na záchodě se zplihlý Cháb a rozladěný Kačur dopotáceli do kupé, v němž přibyl další pasažér. Kačur vyděšeně pohlédl na vyděšeného Chába blekotajícího cosi o nemožnosti takovéto situace. Kačur si pro jistotu vyčistil brýle, aby se ujistil, nejedná-li se o zrakový klam. Nejednalo se ani o zrakový a dokonce ani o optický klam. Vedle Panáčka skutečně seděl Kačur. Panáček s novým Kačurem vyskočili ze sedadel a s děsem se odtáhli k oknu. Původní Kačur vykviknul a pokusil se zbaběle prchnout přes překážejícího Chába, který sám pro sebe tiše zkonstatoval, že nový Kačur jistě nebude mít platný cestovní doklad, což jim vleze pitomě do peněz, což Cháb, jakožto pokladník, nerad viděl a chytil původního Kačura za flígr a bez okolků ho vpravil do společnosti.

Mezi oběma Kačury proběhla obvyklá slova údivu a nevěřičnosti – kdo jste, co tu chcete, vy nejste já, já jsem já – která se v plynulém provozu dialogu rozvinula po kupé, kde se původní Kačur usazoval na své místo a stále, jako kdyby nebyla neděle, nevěřil svým očím a nový Kačur se usadil na své místo a

Panáček se také usadil a Cháb chvíli zůstal stát, ale pak se také usadil, protože došel k přesvědčení, že k fyzickému napadení nedojde a že je tudíž bezpečné zasednout. V kupé kupodivu došlo k mlčení. Snad rozpačitému, snad doposud nevěřícnému. Kačur se vpíjel Kačurovi do očí (a naopak – Kačur se vpíjel Kačurovi do očí). Panáček kmital pohledem mezi oběma Kačury a Cháb vše bedlivě sledoval, aby to sem mohl zaznamenat. Jak si byl vědom té zodpovědnosti! Kdyby začal panikařit, snad by opomněl popsat mouchu, jež se vydala do Panáčkova kufru, malou štěrbinkou, skoro neviditelnou, a jak se v kufru ozvala zvláštní rána, kterou musela vyvolat jedině rána pěstí do stěny kufru. Něco v něm je, napadlo s hrůzou Chába, něco živého. Nebo někdo! Panebože!

„Ale v tom případě je naše, tedy má a vaše, existence zcela fenomenální,“ zařval vášnivě původní Kačur. „Vždyť naše společná existence narušuje časoprostorové kontinuum tím nejhrubším způsobem. Setkali jsme se v průsečíku několika miliard nepravděpodobností právě tady, ve vlaku, zaznamenávání zde přítomným Chábem do nesmrtelného díla, identičtí v jsoucnu, v celém posraném vesmíru, i v jeho paralelách,“ původní Kačur se zarazil. „Nebo to má zcela obyčejné vysvětlení. Zatajili mi jednovaječné dvojče, které v nešťastném batolecím věku zavřeli do temného blázince, snažíce se tak ukrýt geniální mysl, která je nám, Kačurům, vždy vrozená. Přírozenost, pánové, přírozenost geniality se v naší rodině předávala z otce na syna a ze syna na vnuka. Povězte, kdo jste!“

Všechny zraky přítomných se otočily na nového Kačura. V dálce zazněl hrom, srnec pasoucí se nedaleko železnice zvedl hlavu a srst se mu naježila hrůzou... a vpravdě se mu nemohlo přihodit nic hrůzyplnějšího, neboť blesk udeřivší do hebkého býložravce způsobil zázrak, jenž se projevil v nitru užaslé srnčí hlavy větou, tiše a hebce plující větou - já jsem srnec, která byla vzápětí přemazána jinou, daleko hrůzyplnější větou – já jsem srnka, která málem sebevědomé zvíře zabila, neboť s ní musely vyvstat další a další věty týkající se vlastní identity. Vět zavíjejících se do nerozpletitelných smyček. Vět různého obsahu a vět plných hrůzy. Bezpochyby se mezi nimi mohla mihnout i věta zpochybňující možnost takové transsubstanciace, ale další věty ji mohly umlčet odkazem na zázračnost stvořeného, v němž se mohou přihodit i onačí nepravděpodobnosti než nějaké nejnepravděpodobnější nabytí srnčího sebevědomí. Blesk, který způsobil ten div, se jakožto mnohý jiný blesk ještě před svým vybitím rozdvojil - ba co více, rozmnožil se do mnoha lomených zářných nebeských klikatic zvěstující vystrašeným strašpytlům, že svět není pouhým dialektickým přehodem kvantity v kvalitu, ale že je zároveň i čímisi právě opačným - a jedna z mocných klikatic praštila plnou silou i do špatně uzemněného vagonu vezoucího naši podivnou čtveřici, což způsobilo mnohý div, přičemž tím nejmenším bylo oslnivé zablesknutí, které oslnilo a doslova omráčilo naše čtyři cestující a způsobilo jejich redukci na neméně magický počet tři, který se ovšem vzápětí následkem dalšího mocného záblesku z nitra kufříku opět doplnil na neméně kouzelnou čtyřku. Když původní Kačur otevřel své oslepené a zanícené oči, zjistil, že na Panáčkových roztřesených kolenech a na troskách Panáčkova cestovního

kufříku sedí nepůvodní Cháb. Tím si byl zcela jist, neboť původní Cháb by se přeci nenavlékl do starého svatebního obleku. Při druhém zaostření svého krátkozrakého zraku Kačur, zdůrazňuji, že původní Kačur, zjistil že Panáček je navlečen do bílých svatebních šatů a že se mu skrze proud slin řine z úst – tiše a koktavě a přerývaně Erbenova Svatební košile. Když si prohlédl Chába, který se mezitím v klidu rozvalil vedle podivné nevěsty, zjistil že na Chábovi není něco v pořádku... rychlík pokračoval rychle a hladce ve své cestě a sotva by někoho z cestujících napadlo, že za sebou nechává vyděšeného srnce, který zjistil, že není tím, čím by rád byl a navíc mu v duchu prokmitlo zjištění, že se slovesem zjistit se musí nakládat více než opatrně...